

Angyalgyökér

*Ő, akinek minden virág rózsza, angyalgyökér-levél
nyakláncot viselt, hogy a rontást elkerülje, nagyapja
még angyalfűnek hívta a bogárfelhőben mézlő
fehér tányérkelyheket. Egy vércsík volt a csuklóján,
hajszálvékony bordókígyó-karkötő, hogy a szerelmet
elviselje – ment, kígyószisz kékllett szemében, ment,
és elfelejtette a legfontosabb parancsot, hogy
mézet csak az ehett, akit a mandulatörzsből
kiszivárgó mézga összekent. A bokor mögött
nem várt rá, csak gyökértelenül szorító
föld – amit ásóval szórtak később a fekete hajóra,
olyan növény lett, aminek csak szára, levele,
az is lebegve, zöld ködbe szakadva örvénylik
nap- és évszakon túli táncrend szerint – táncba
hívták, bár nem nyújtotta kezét –, ki tudja, most
milyen fát tart, milyen szállítónyalábot köt
levélbe, szárba, miféle ásványi sókat
küld a magasságba az angyalgyökér.*

Nő a parkban

*Szél söpri szét a tagjait, derekán
rácsok szétfeszítve, kutató ujjak
és ököl, ahogy egyszerre só lepi
be a két ajak közötti partszakaszt,
grimaszra húzza szét a száját,
aztán moszat vagy alga jön,
ami korallszín zátonyra terül,
nedves fű alól felcsapó szagok és
tág orrlukban terjedő nyirok:
sétált a parkban, iphone
fülhallgatózsinórja lógott
öröklött lánc helyett nyakán,
arra gondolt, ma nem kocog,
védtelen pajzsként viselte testét –*